

Arrest

nr. 161 848 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN loco advocaat R. JESPERSEN en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 september 2014 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 08.05.2014."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, alinea 1, 1° en 5°, 62 en 74/14, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij meent dat er ook sprake is van machtsmisbruik.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Met toepassing van artikel 74/14 §3, 4° wordt geen termijn gegeven om het land te verlaten.

De beslissing luidt: „Onmiddellijk na de kennisgeving “.

Als motief wordt opgegeven dat verzoeker „geen gevolg heeft gegeven aan de toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 8.5.2014. “

Dit motief valt in haar formulering niet onder wat in de vreemdelingenwet is bepaald in artikel 74/14 §3, 4°. Dit artikel heeft betrekking op het „niet binnen de toegekende termijn gevolg te hebben gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering “, en niet op „het geen gevolg geven aan de toekenning van uitstel “ tot het verlaten van het grondgebied.

Verder volstaat dit motief op zich evenmin als motief in het kader van artikel 74/14 §3, 4°.

Dit artikel stelt dat er „kan “ afgeweken worden van de termijn bepaald in §1.

Het is een mogelijkheid, geen verplichting. Het volstaat bijgevolg niet om eenvoudigweg de wettekst (en dan nog foutief) te herhalen om te kunnen spreken van een afdoende motivering. Er dient specifiek te worden gemotiveerd waarom van de termijn van dertig dagen wordt afgeweken en ook waarom de „termijn “ zelf wordt bepaald op „o dagen “.

Het gaat inderdaad om een totale afwijking van 100% van de normale termijn, en dit vereist een daadwerkelijke en afdoende motivering gezien het drastisch karakter van dergelijke beslissing.

Dergelijke motivering is er niet. Een loutere vermelding van de wet volstaat hiertoe niet. De motivering dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden, ook deze eigen aan de persoon van verzoeker. Dit alles is afwezig.

Verwerende partij dient bijgevolg te motiveren waarom van die mogelijkheid in dat kader gebruik wordt gemaakt. Het gaat niet om een automatisme. Die specifieke motivering ontbreekt. Er dient uitdrukkelijk gesteld te worden dat van die mogelijkheid wordt gebruik gemaakt, en ook waarom dit gebeurt. De loutere vermelding van de vaststellingen zoals opgegeven volstaat niet; er dient gemotiveerd waarom precies die vaststellingen een reden zijn om tot verkorting van de termijn te besluiten.

Het motief is niet conform wat vereist is door artikel 74/14 §3, 4° vreemdelingenwet. Het motief voldoet niet aan de motiveringsverplichting."

2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en stelt dat het bevel niet correct gemotiveerd is inzake het niet verlenen van een termijn voor vertrek, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen enkel belang heeft bij deze grief, daar blijkt dat de normale termijn van 30 dagen overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet reeds werd overschreden gezien zij zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt sinds de afgifte van de bestreden beslissing.

2.3. Verzoekende partij maakt voor het overige niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is waar verwezen wordt naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en vastgesteld wordt dat zij op het grondgebied verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Een schending van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.4. Verzoekende partij betwist ook niet dat zij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt zodat zij evenmin een schending van voormeld artikel aannemelijk maakt. Nu de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat aangaande artikel 7, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel kan geschonden hebben. Gelet op voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.5. Het eerste middel is voorts onontvankelijk in zoverre de verzoekende partij "machtsmisbruik" aanhaalt nu zij op generlei wijze uitlegt op welke wijze de bestreden beslissing een vorm van machtsmisbruik zou zijn.

2.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel voert de verzoekende partij wat volgt aan:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/14 § 3, 4° en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker hier al geruime tijd verbleef en een familie vormde met zijn vader en moeder.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.

Er diende minstens een proportionaliteitsafweging te worden gemaakt tussen enerzijds het gezinsleven van verzoeker (met zijn partner de heer B. G. A. (...)) en diens gezin op het (...) te Merksem, waar hij steeds verbleven heeft (zie stuk).

Dergelijk afweging is volledig afwezig."

2.8. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de elementen zoals opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft onderzocht en ondermeer geoordeeld heeft dat er geen sprake is van een gezinsleven op het Belgische grondgebied. Dit strookt volledig met de gegevens van het administratief dossier. Verzoekende partij betoogt thans dat zij een gezin vormde met haar vader en moeder doch uit haar asielaanvraag blijkt dat haar beide ouders reeds lang voordat zij naar België kwam overleden zijn. Verzoekende partij legt geen enkel bewijs van het tegendeel voor. Ook heeft zij bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 1 augustus 2014 die negatief werd afgesloten nooit gewag gemaakt van eender welk gezinsleven zij zou hebben op het Belgische grondgebied. Thans beweert zij daarnaast de partner te zijn van een in België verblijvende man maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze man verzoekende partij kent sinds zijn

jeugdijaren en dat het gaat om een vriendschappelijke relatie, maar geenszins een gezinsrelatie. Ook brengt verzoekende partij hier geen enkel bewijs van het tegendeel aan. Het loutere feit dat zij zou inwonen bij deze persoon maakt niet dat zij daarmee een gezinsrelatie onderhoudt.

Verzoekende partij is voorts een meerderjarige persoon die geen kinderen heeft op het Belgische grondgebied en die ook niet aantoonbaar, noch blijkt uit het administratief dossier, dat zij enig medisch probleem zou hebben die een verwijdering in de weg zou staan.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Nu verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven op het Belgische grondgebied niet aannemelijk heeft gemaakt, kan zij evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM voorhouden.

Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de artikelen 74/13 van de vreemdelingenwet en 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhouden. Gelet op voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.9. De Raad ziet voorts niet in hoe de bestreden beslissing een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan inhouden en verzoekende partij legt dit ook niet uit zodat het middel op dat vlak onontvankelijk is. Verzoekende partij legt evenmin uit waarom de bestreden beslissing door een onbevoegde zou zijn genomen of waarom de bestreden beslissing een vorm van machtsmisbruik is.

2.10. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van art . 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar

Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest X van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. X van 24 juni 2014 in de zaak RvV X Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn familiale toestand diende in rekening te worden gebracht.

Hij had opgeworpen dat hij sedert juni 2009 in België verbleef en steeds bij de familie X te Merksem heeft gewoond en met deze familie een gezin heeft gevormd.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

2.12. Waar de verzoekende partij de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 41 van het Handvest aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu laat de verzoekende partij na aan te geven op welke wijze de aangehaalde elementen, met name haar zogezegde familiale relatie met een in België verblijvend persoon en diens gezin en haar langdurig illegaal verblijf, zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Ook de verwijzing naar de arresten van de Raad is niet dienstig, nu arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kennen en de verzoekende partij met het louter van toepassing verklaren van voormelde arresten nalaat aan te tonen dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie waarnaar verwezen wordt met het arrest. De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.13. In zoverre verzoekende partij nogmaals de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

2.14. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.15. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

VIERDE MIDDEL: Schending van artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/112/EG bepaalt:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Een lopende regularisatieprocedure met beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aanzien te worden als een procedure zoals vermeld in artikel 6.5 van de Richtlijn.

De Richtlijn stelt dat in dat geval moet overwogen worden om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Dergelijke overweging, die kan leiden tot het wel verlenen van een terugkeerbesluit, is niet aanwezig in de hier bestreden beslissing.

Er is overigens in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van artikel 6.5 van de Richtlijn.

Er was een lopend regularisatieverzoek op het ogenblik dat het bevel wordt verleend.

Het bevel diende daar rekening mee te houden. Dit gebeurde niet."

2.16. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 6.5 van de Richtlijn van de Europese Unie 2008/115/EG betreffende de gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van voormeld artikel uit deze richtlijn, en de verzoekende partij niet aantoont dat de omzetting niet correct is gebeurd zodat zij zich niet rechtstreeks op voormeld artikel van de richtlijn kan beroepen.

Verzoekende partij kan overigens niet gevolgd worden dat er nog een lopend regularisatieverzoek was op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat voormeld regularisatieverzoek op 2 september 2014 afgewezen werd, datum waarop tevens de bestreden beslissing werd getroffen. Zelfs indien de verzoekende partij tegen deze afwijzingsbeslissing een beroep had ingediend, dan maakt dit niet dat de verwerende partij niet zou kunnen vaststellen dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft. Immers heeft voormeld beroep geen schorsende werking.

2.17. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER